

— Виждъ, това умно го стори, — рекла тя. — И добре направи, че си отивашъ. А то, какви ли дъртвци щѣше да ме накарашъ да купя.

И тръгнала баба Проичовица изъ панаира. Дълго ходила и си думала:

— Тю брей, нито едно младо добиче не довели. Пъкъ може и да сж довели хората, ами сж ги продали. Насъ нѣма да чакать. Ама и затова Проичо е виноватъ. Порано трѣбваше да се дигне. Дърто, пъкъ спи като дете!

Ходила — обикаляла, ходила — обикаляла баба Проичовица, па накрая решила да купи една стара крава.

— Нѣмамъ вѣра никому, — казала тя. — Дърта не дърта, ще си заведе въ кжщи, хубаво ще я храня и ще си отвѣдя теленца, та да имъ зная и годинитѣ и младостъта.

Речено — сторено.

Купила баба ви Проичовица една стара крава за половината парички и тръгнала да си върви. Ала когато минала презъ града, видѣла хорскитѣ жени да пазарувать. Чукнала се по челото:

— Брей, добре че минахъ презъ чаршията, та се сътихъ. Я чакай за останалитѣ пари да купя памукъ, прежда, нищелки, вълна и една писана хурка, та да напреда и пресучна, че да се впредна въ стана. Да се постегнемъ малко, че сме се листнали съ дѣдото като цигани.

И накупила всичко, каквото ѝ трѣбвало, а на дѣда Проича върнала не знáмъ колко отъ парицитѣ.

Завела бабата старата крава въ село.

— Нà ти сега една дърта крава — рекла тя на дѣда Проича, — та да ти дойде ума въ главата! Който не ходи рано на панаиръ, това му се пада. Но нищо, — успокоила го бабата. — Нищо че е дърта. Ще ни роди тя тази година теленце, догодина — друго. А може и да близни. Ще си очуваме ние две даначета, та да знаеме, че помощници имаме.

Като чулъ дѣдо ви Проичо, за какво е изхарчила бабата парицитѣ му, ядосалъ се и казалъ:

— Докато не махнешъ тая дърта шуга отъ кжщи, нѣма да се върна. И отишелъ, та се главилъ отново ратай у чорбаджи Глигорчо за още три години.

Следва.

Е. Кювлиевъ

